

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Komission näkemyksen mukaan vesipalvelut kattavat pinta- tai pohjaveden oton, patoamisen, varastoinnin, käsittelyn ja jakelun myös vesivoiman avulla tapahtuvaa sähkön tuottamista, vesiliikennettä ja tulvasuojelua varten. Lisäksi myös oma käyttö kuuluu komission mukaan vesipalveluihin.

Vastaaja soveltaa käsitettä ”vesipalvelut” direktiivin 2000/60 9 artiklan vastaisesti. Vastaaja jättää patoamisen, vesivoiman avulla tapahtuvan sähkön tuottamisen, vesiliikenteen ja tulvasuojelun kaltaiset vesipalvelut tässä direktiivissä tarkoitettujen vesipalvelujen soveltamisalan ulkopuolelle. Komission mukaan näin ahdas tulkinta ei ole yhteensopiva direktiivin 2000/60 kanssa, sillä hävitetään kyseisen direktiivin 9 artiklan tehokas vaikutus ja vaarannetaan direktiivin tavoitteiden saavuttaminen.

On totta, että jäsenvaltioilla on tietty harkintavalta, jonka mukaisesti ne voivat direktiivin 2000/60 9 artiklan perusteella jättää vesipalvelut kustannusten kattamisen ulkopuolelle. Ne voivat ensinnäkin ottaa huomioon kustannusten kattamisen sosiaaliset, ympäristöön kohdistuvat ja taloudelliset vaikutukset samoin kuin kyseisen alueen tai alueiden maantieteelliset olot ja ilmastotilat. Lisäksi jäsenvaltio voi direktiivin 2000/60 9 artiklan 4 kohdan nojalla päättää olla soveltamatta kyseisen direktiivin 9 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan säännöksiä vesihinnoittelupolitiikan ja vesipalveluista aiheutuvien kustannusten kattamisen osalta. Edellytyksenä sille on, että kyseessä on olemassa oleva käytäntö jäsenvaltiossa, eikä päätös ei vaaranna tämän direktiivin tarkoitusta eikä sen tavoitteiden saavuttamista.

Tämä harkintavalta ylitetään kuitenkin huomattavasti silloin, kun vesipalvelut suljetaan pois sellaisessa merkittävässä laajuudessa kuin vastaaja on tehnyt.

Kanne 20.11.2012 — Euroopan komissio v. Saksan liittotasavalta

(Asia C-527/12)

(2013/C 26/68)

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Asianosaiset

Kantaja: Euroopan komissio (asiamiehet: T. Maxian Rusche ja F. Erlbacher)

Vastaaja: Saksan liittotasavalta

Vaatimukset

— Unionin tuomioistuimen on todettava, ettei Saksan liittotasavalta ole noudattanut SEUT 288 artiklan, SEUT 108 artiklan 2 kohdan, tehokkuusperiaatteen, Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 93 artiklan soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä annetun asetuksen (EY) N:o

659/1999⁽¹⁾ 14 artiklan 3 kohdan eikä valtioneudesta C 38/05 (ex NN 52/04), jonka Saksa on myöntänyt Biriakonsernille 14.12.2010 annetun komission päätöksen 2011/471/EU⁽²⁾ 1, 2 ja 3 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole ryhtynyt kaikkiin niihin toimenpiteisiin, jotka mahdollistavat komission päätöksen välittömän ja asianmukaisen täytäntöönpanon tuen perimiseksi takaisin

— Saksan liittotasavalta on veloitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Saksan liittotasavalta ei ole noudattanut SEUT 288 artiklan, SEUT 108 artiklan 2 kohdan, tehokkuusperiaatteen, Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 93 artiklan soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä annetun asetuksen (EY) N:o 659/1999 14 artiklan 3 kohdan eikä valtioneudesta C 38/05 (ex NN 52/04), jonka Saksa on myöntänyt Biriakonsernille 14.12.2010 annetun komission päätöksen 2011/471/EU 1, 2 ja 3 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole ryhtynyt kaikkiin niihin toimenpiteisiin, jotka mahdollistavat komission päätöksen välittömän ja asianmukaisen täytäntöönpanon tuen perimiseksi takaisin.

Komissio katsoo, että vastaajan valitsemat keinot, nimittäin vetoaminen siviilioikeudelliseen vastuuseen ja siihen liittyvä Saksan siviilituomioistuimessa nostettu suorituskanne, eivät ole omiaan mahdollistamaan komission päätöksen välitöntä ja asianmukaista täytäntöönpanoa. Tämän tueksi komissio vetoaa siihen, ettei vastaaja ole kanteen nostamisajankohtaan mennessä ole käyttänyt yksipuoliseen tuomioon perustuvaa mahdollisuutta panna komission päätös täytäntöön.

⁽¹⁾ EYVL L 83, s. 1.

⁽²⁾ EUVL L 195, s. 55.

Valitus, jonka sisämarkkinoiden harmonisointivirasto (tavaramerkit ja mallit) on tehnyt 21.11.2012 unionin yleisen tuomioistuimen (seitsemäs jaosto) asiassa T-404/10, National Lottery Commission v. sisämarkkinoiden harmonisointivirasto (tavaramerkit ja mallit), 13.9.2012 antamasta tuomiosta

(Asia C-530/12 P)

(2013/C 26/69)

Oikeudenkäyntikieli: englanti

Asianosaiset

Valittaja: sisämarkkinoiden harmonisointivirasto (tavaramerkit ja mallit) (asiamiehet: P. Bullock ja F. Mattina)

Muu osapuoli: National Lottery Commission

Vaatimukset

Valittaja vaatii, että unionin tuomioistuin

— kumoaa valituksenalaisen tuomion

— velvoittaa National Lottery Commissionin (kantaja unionin yleisessä tuomioistuimessa) korvaamaan viraston oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Virasto esittää kolme valitusperustetta, jotka ovat seuraavat: (i) tavaramerkkiasetuksen ⁽¹⁾ 76 artiklan 1 kohdan rikkominen, (ii) viraston oikeuden tulla kuulluksi loukkaaminen ja (iii) tosiseikkojen ilmeinen ristiriitaisuus ja vääristäminen, mikä vaikutti valituksenalaiseen tuomioon.

Ensimmäinen valitusperuste on jaettu kahteen osaan. Valittaja väittää yhtäältä, että unionin yleinen tuomioistuin rikkoi tavaramerkkiasetuksen 76 artiklan 1 kohtaa, sellaisena kuin unionin tuomioistuin on sitä tulkinnut tavaramerkkiasetuksen 53 artiklan 2 kohdan ja täytäntöönpanoasetuksen ⁽²⁾ 37 säännön yhteydessä asiassa Elio Fioruggi antamassaan tuomiossa, siltä osin kuin se vetosi kansallisen lainsäädännön säännöksiin eli Italian siviililain 2704 §:ään, johon asianosaiset eivät olleet vedonneet ja joka ei tämän vuoksi kuulunut valituslautakunnan käsittelemään riita-asiaan. Toisaalta unionin yleinen tuomioistuin rikkoi tavaramerkkiasetuksen 76 artiklan 1 kohtaa siltä osin kuin se vetosi kansalliseen oikeuskäytäntöön eli valituksenalaisen tuomion 32 kohdassa mainittuun Corte Suprema di Cassazione 14.6.2007 antamaan tuomioon nro 13912, johon asianosaiset eivät olleet vedonneet ja joka ei tämän vuoksi kuulunut valituslautakunnan käsittelemään riita-asiaan.

Toinen valitusperuste koskee viraston oikeuden tulla kuulluksi loukkaamista sikäli kuin virastolle ei annettu mahdollisuutta lausua menettelyyn ja asiakysymykseen liittyvistä seikoista, jotka koskivat Corte Suprema di Cassazione tuomiota. Jos virastolle olisi annettu tämä mahdollisuus, ei voida sulkea pois sitä, että unionin yleisen tuomioistuin päättely ja päätelmä olisivat olleet erilaiset.

Kolmas valitusperuste koskee tosiseikkojen ilmeistä ristiriitaisuutta ja vääristämistä, mikä vaikutti unionin yleisen tuomioistuimen päättelyyn ja päätelmään. Viraston mukaan unionin yleinen tuomioistuin ymmärsi väärin valituslautakunnan analyysin ja National Lottery Commissionin omat argumentit ja vääristi niitä eikä ymmärtänyt sitä, että valituslautakunta sovelsi Italian lain mukaan asianmukaista oikeudellista perustetta katsoessaan,

että National Lottery Commission ei ollut esittänyt selvitystä siitä, ettei vuoden 1986 sopimukseen liitetyn postileiman päi-
vämäärä ollut ratkaiseva.

⁽¹⁾ Yhteisön tavaramerkistä 26.2.2009 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 207/2009 (EUVL L 78, s. 1)

⁽²⁾ Yhteisön tavaramerkistä annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 40/94 täytäntöönpanosta 13.12.1995 annettu komission asetus (EY) N:o 2868/95 (EYVL L 303, s. 1)

Kanne 23.11.2012 — Euroopan komissio v. Luxemburgin suurherttuakunta

(Asia C-532/12)

(2013/C 26/70)

Oikeudenkäyntikieli: ranska

Asianosaiset

Kantaja: Euroopan komissio (asiamiehet: P. Hetsch, O. Beynet ja A. Tokár)

Vastaaja: Luxemburgin suurherttuakunta

Vaatimukset

— On todettava, että Luxemburgin suurherttuakunta ei ole noudattanut hankintaviranomaisten ja hankintayksiköiden tekemien rakennusurakoita sekä tavara- ja palveluhankintoja koskevien sopimusten tekomenettelyjen yhteensovittamisesta puolustus- ja turvallisuusalalla ja direktiivien 2004/17/EY ja 2004/18/EY muuttamisesta 13.7.2009 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2009/81/EY ⁽¹⁾ 72 artiklan 1 kohdan mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole antanut kyseisen direktiivin täytäntöönpanon edellyttämiä lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä tai koska se ei ole ainakaan ilmoittanut näistä toimenpiteistä komissiolle

— Luxemburgin suurherttuakunnalle on asetettava SEUT 260 artiklan 3 kohdan nojalla uhkasakko, jonka määrä on 8 320 euroa päivältä siitä päivästä lukien, jolloin tässä asiassa annetaan tuomio

— Luxemburgin suurherttuakunta on veloitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Määräaika direktiivin saattamiseksi osaksi kansallista oikeutta päättyi 21.8.2011.

⁽¹⁾ EUVL L 216, 20.8.2009, s. 76.